

[Hauch.]

gjort det, vil vide, at Kommissionen i Indledningen til sin Betænkning peger paa det, som efter dens Opfattelse vilde være af afgørende Betydning for Landbrugets Rentabilitet, nemlig at Prisforholdene kunde ændre sig. Kommissionen, i hvilken der jo sad grumme kyndige Mænd, hvis Opfattelse man maa respektere, sluttede sig til den Opfattelse, at der, saaledes som de økonomiske Forhold paa det Tidspunkt laa for Landbruget, maatte bringes en øjeblikkelig Hjælp til dem, der var vanskeligst stillede i Henseende til at klare deres Terminsydelser. Regeringen fulgte i det Lovforslag, som blev udarbejdet, til Dels, ikke fuldt ud, Kommissionens Indstilling. Den fik imidlertid i Folketinget Klarhed over, at der i Folketinget var to Partier, der havde Meningsfæller i det høje Landsting, som ikke vilde medvirke til at gennemføre Afsnit II, angaaende en Understøttelse til en Del af Befolkningen. Det er ikke en ny Situation, der er opstaaet for Regeringen ved den Skæbne, Lovforslaget nu faar, og derfor vil det heller ikke være muligt for Regeringen, selv om den vil bestræbe sig aldrig saa inderligt derfor, at frigøre sig fra Ansvar i denne Henseende. (Afbrydelse af *Indenrigsministeren*). Den højtærede Indenrigsminister afbryder mig og siger, at det skal nok gaa, og den højtærede Indenrigsminister er jo altid en frimodig Mand, saa jeg tvivler ikke om, at han vil bevare den Opfattelse foreløbig.

Jeg minder i denne Forbindelse om, at Venstre, først sammen med Det konservative Folkeparti, har gjort meget energiske Forsøg paa, trods Uoverensstemmelserne angaaende dette Lovforslag, at redde en Ordning, der kunde føre til en hurtig Afgørelse af Konverteringspørgsmaalet. Senere, da det viste sig, at den Skitse, vi havde udarbejdet, ikke tilfredsstillede Regeringen, stillede vi Ændringsforslag, som paa væsentlige Punkter betegnede en videre Imødekommen af de Synspunkter, der var blevet gjort gældende under Lovforslagets Behandling hidtil. Jeg skal ikke her — for det er uforment — opremse de Indrømmelser, vi stillede i Udsigt med Hensyn til Rentelettelse og alt, hvad der knytter sig til Spørgsmaalet om Konverteringens Gennemførelse. Men jeg skal minde om, at vi ogsaa til det Afsnit, hvor Talen er om Gældsordninger for Landbruget, har stillet Forslag, hvis Gennemførelse paa meget væsentlige Punkter vilde betyde en Forbedring for de Landbrugere, som trods Dygtighed er saa vanskeligst stillede økonomisk, at Gælds-

ordningen ikke kunde komme i Gang paa det Grundlag, der forelaa.

Vi har fremsat disse Forslag, vi har begrundet dem i Udvalget over for den høje Regering, og Regeringen har Gang paa Gang sagt om disse Ændringsforslag: Dette kan være meget godt, det skal vi ikke sige noget imod, vi er rede til at forhandle. Ja, den høje Regering har sagt, at den var rede til at forhandle, men den har ikke i Gerningen vist, at den var rede til at forhandle paa et andet Grundlag end det, der forelaa som Afsnit II i Regeringens Forslag. Nu siger den høje Regerings Chef til os, at vi ikke har vist, at vi her i Landstinget var i Stand til at bringe et brugbart Forslag ud af det Forslag, der her foreligger. Ja, men hvis der skal komme noget ud af et Forslag, som man er uenig om, saa maa man jo finde ud af, om man kan bøje sig imod hinanden. Den højtærede Statsminister foreholder mit Parti og mig, at det er ikke nogen ærefuld og glansfuld Stilling, vi indtager, men Statsministeren maa dog erindre, at saadan som vore forfatningsmæssige Forhold er her i Landet, maa det være Regeringens Pligt at gøre et Forsøg paa — at gøre et Forsøg paa! — at mægle mellem Tingene for at faa et Forslag ud af det, som kan bruges til Gennemførelsen af det Hovedformaal, som alle Partier her i Rigsdagen er enige om. Og vi, der har repræsenteret Flertalspartierne i Udvalget i det høje Landsting — jeg tør sige det her —, har ganske enstemmigt den Opfattelse, at det ikke har været muligt overhovedet at bringe Regeringen til at forstaa, at dens forfatningsmæssige Pligt i et saa vigtigt Forhold som dette var knyttet til en Mægling mellem de Standpunkter, der var fremme. Den højtærede Statsminister kan ikke faa bibragt Befolkningen det Indtryk — jeg føler mig overbevist om, at det ikke vil lykkes —, at Ministrene i denne Sag staar rene og hvide som Engle, hvorimod Landstingets Flertal overhovedet intet har villet. I hvert Fald kan jeg sige for mit Partis Vedkommende, at vi, fordi vi lagde saa overordentlig stor Vægt paa Gennemførelsen af Forslaget, er gaaet meget vidt i Indrømmelser over for Regeringens Synspunkter, væsentlig videre, end Det konservative Folkeparti vilde være med til.

Naar den højtærede Statsminister siger, at Landstinget har svækket sin Stilling, ja saa vil jeg dertil sige: Tror den højtærede Statsminister, at Regeringen har styrket sin Stilling ved at indtage det Standpunkt ganske at afvise alle Mæglingsmuligheder mellem de to Ting? Jeg imødeser ganske